

[Arne Bertelsen.]

patienten er meget fornem, må hun ikke engang pege selv, en anden peger for hende; i reglen er det svigermor, som har denne opgave. Fra min plads i denne sal har jeg haft rig lejlighed til at se, hvor den højt-ærede statsminister i den senere tid har sat sig for at få at vide, hvor svigermor, det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, har peget. Skikken med at lade en anden pege skal være gået af brug i Kina for ca. 10 år siden. Det var rart, om den også snart kunne gå af brug her i Danmark.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen påberåbte sig med den ene hånd de frie forbunds ret og truede med den anden denne frie ret, som giver arbejderne ret til at forhindre slagtning af slagtekvæg, som giver dem ret til at forhindre transport af mælkeprodukter, medens derimod landbrugerne ikke har ret til at undlade at aflevere deres produkter.

Denne parodi på et folkestyre bør snarest bringes til ophør, helst ved et nyvalg, et valg, hvoraf en arbejdsdygtig regering kan udgå. En regering, hvis ene partner intet konstruktivt tør foretage sig af ængstelse for et nytillkommet arbejderparti, og hvis anden partner er villig til at gå imod alle de principper, som er partiets grundideer, af ængstelse for det næste valg, er ingen regering; den bør gå.

Vi er nået til, at kun et mæglingforslag, som vedtages af arbejderne, kan ophøjes til lov, medens et mæglingforslag, som næsten har givet stemmelighed, og i hvert fald kun en ganske let overvægt til arbejderside for forkastelse, ikke kan det, tilmed en stemmeovervægt, som ingen, der kender til stemningen på arbejdspladserne, anså for at være reel. Ja, et sådant mæglingforslag er ikke engang værd at overveje i regeringen. En sådan regering er ikke mere landets regering, men en viljeløs brik for fagforbundenes landsorganisation. En sådan regering bør gå, såfremt denne landets lovgivende forsamling skal bevare sit ansigt.

Situationen i dag er af to grunde en helt anden end ved det første mæglingforslags forkastelse. For det første har $\frac{2}{3}$ af arbejds-giverne forkastet, således at der ikke denne gang er tale om et ringe — eller rettere tvivlsomt — flertal imod mæglingforslaget

fra den ene side; for det andet kan enhver — selv om det ærede medlem hr. Aksel Larsen i dag siger både ja og nej — begribe, at de syv andre afstemningsgrupper vil begynde at røre på sig med nye krav og formentlig med ulovlige strejker, når de ser, at den stædigste gruppe alligevel har fået sin vilje fuldt ud. Sligt vil — som også fremhævet af det ærede medlem hr. Aksel Larsen — naturligvis få konsekvenser for fremtidige arbejdsforhandlinger. Det behøver man ikke at være særlig vidtskuende for at kunne overse. Regeringen har tilstrækkeligt vist sin afmagt — den bør gå!

Vivike: Så skal søens folk igen kastes for hajerne! Hvordan kan det være, at denne især i krigens onde dage højt besungne befolkningsgruppe gang på gang skal udsættes for mishandling? Ja, det høje ting må undskylde mig, men i øjeblikket går mine tanker nogle år tilbage, til dengang, da der så godt som ikke gik en uge, uden at et dansk skib blev ramt af bomber eller torpedoer og med mand og mus gik mod havets bund, dengang da manganen en sømandskone blev enke og mange sømandsbørn blev faderløse. Dengang kom man til søfolkernes organisationer fra mejerigeneral-forsamlinger og fra slagterigeneral-forsamlinger med anerkendende ord, og fra mange andre kredse udtrykte man respekt for den danske sømandsstand. Omtrent enhver ministertale indeholdt rosende ord om sømandens dåd, og disse ministertaler endte gerne med: I skal aldrig blive glemte! Det samme lovede skibsrederne; de lovede sømændene, at efter krigen skulle de få treskiftet vagt, men så snart det første skib efter 5 års farefuld sejlads tørnede en dansk kaj, var det hele glemt.

Den treskiftede vagt måtte søfolkene selv tilkæmpe sig. Det er utroligt, hvad dette folkefærd har måttet affinde sig med, og de må endnu i dag affinde sig med, at deres liv tilsyneladende regnes for mindre værd end andres. Adskillige af de redningsflåder, der er om bord i skibe, er ikke i orden, og mange af redningsbådene lækker som sier, fordi statens eftersyn har bind for øjnene og rederne uhindret kan bryde sølovens paragraf om nødmanøvre.

I 1956 ophøjede man på trods af sømæn-